

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobkyně: **NOKI, s.r.o.**, IČ: 45317500, se sídlem Na Pankráci 1337/109, Praha 4, zast. Mgr. Michalem Hanzlíkem, advokátem, se sídlem Na Hřebenech II. 1718/8, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2014, č. j. 11 Af 49/2011 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 3. 2011, č. j. 2011/19737-424, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce hlavního města Prahy - pobočky v Praze 4 (dále jen „úřad práce“) ze dne 27. 8. 2008, č. j. ÚP4/OPaK/1497/06/01. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím uložil žalobkyni povinnost podle § 82 odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění účinném k 31. 12. 2005, poukázat do státního rozpočtu odvod za rok 2005 podle § 82 odst. 1 téhož zákona ve výši 46.053 Kč do třiceti dnů od právní moci rozhodnutí.

V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný uvedl, že při kontrole provedené úřadem práce dne 23. 6. 2008 byla zjištěna nesprávná výše odvodu povinného podílu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za rok 2005, a to v částce nižší o 46.053 Kč. Z předložených dokladů totiž vyplynulo, že zaměstnanec Ing. O. T. je osobou těžce zdravotně postiženou ve smyslu ustanovení § 86 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, nikoliv ve smyslu ustanovení § 67 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Zaměstnávání osoby se zdravotním postižením doložila žalobkyně výpisem ze záznamu o jednání LPS pro potřeby OÚ /MÚ/; předmětem jednání lékařské posudkové komise bylo posouzení zdravotního stavu

Ing. T. pro účely ustanovení § 86 zákona o sociálním zabezpečení. Podle žalovaného proto nelze dospět k závěru, že žalobkyně adekvátním dokladem prokázala, že v roce 2005 zaměstnávala osobu se zdravotním postižením, kterou lze započítat pro splnění povinnosti odvodu do státního rozpočtu podle § 82 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Žalovaný podotkl, že každý právní předpis běžně definuje pojmy, které užívá tak, aby byly v souladu se smyslem daného zákona a se záměrem zákonodárce. Pro účely zákona o zaměstnanosti lze fyzickou osobu považovat za zdravotně postiženou pouze tehdy, pokud tuto skutečnost prokázala způsobem, který zákon o zaměstnanosti požaduje. Výpis z jednání LPS ze dne 29. 5. 2002 neprokazuje rozhodnou skutečnost podle § 67 odst. 2 zákona o zaměstnanosti; mohl by sloužit nanejvýš jako jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí požadovaného zákonem o zaměstnanosti. Žalobkyně tudíž neprokázala dokladem orgánu sociálního zabezpečení, že její zaměstnanec byl uznán plně nebo částečně invalidním, ani neprokázala rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení, že byl uznán zdravotně znevýhodněným. Nelze dospět k závěru, že úřad práce požadoval po žalobkyni nadbytečné potvrzení nebo povolení, neboť žádal pouze doklad (rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení), který vyžadovala platná právní úprava. Žalovaný uzavřel, že žalobkyně nedisponovala dokladem prokazujícím, že Ing. T. byl osobou se zdravotním postižením ve smyslu ustanovení § 67 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, napadené rozhodnutí tudíž bylo vydáno v souladu s právními předpisy.

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 3. 2. 2014, č. j. 11 Af 49/2011 - 33, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl. V odůvodnění soud uvedl, že posudek lékaře, byť jde o lékaře orgánu sociálního zabezpečení, nelze považovat za potvrzení, ani rozhodnutí příslušného orgánu sociálního zabezpečení vyžadované v § 67 odst. 5 zákona o zaměstnanosti. K tomu soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 4 Ads 59/2011 - 83. Žalobou napadené rozhodnutí z věcného hlediska neřeší otázku, zda zaměstnanec žalobkyně splňuje podmínky uvedené v § 67 odst. 3 nebo 4 zákona o zaměstnanosti. Definice obsažené v těchto ustanoveních mají význam pro řízení, jehož předmětem je posouzení, zda určitá fyzická osoba splňuje zákonem stanovené podmínky pro rozhodnutí, že je zdravotně znevýhodněnou osobou (§ 67 odst. 5 zákona o zaměstnanosti). Předmětem řízení v dané věci bylo posouzení, zda a v jaké výši má žalobkyně provést odvod do státního rozpočtu, a zjištění, zda byla či nebyla schopna doložit splnění zákonem stanovených podmínek dokladem, který je podle § 67 odst. 5 zákona o zaměstnanosti vyžadován. S předmětem řízení nesouvisejí tvrzení žalobkyně o povinnosti vytvářet podmínky pro začlenění osob se zdravotním postižením do společenského a veřejného života, ani námitky poukazující na základní sociální práva garantovaná Všeobecnou deklarací lidských práv a Listinou základních práv a svobod. Zákon o zaměstnanosti jednoznačně stanovuje, jakým způsobem se dokládá, že jde o osobu se zdravotním postižením. Není-li tato rozhodná skutečnost doložena dokladem výslovně předepsaným zákonem (potvrzením nebo rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení), nelze dospět k závěru, že určitá fyzická osoba je osobou se zdravotním postižením ve smyslu zákona o zaměstnanosti. Výpis z jednání lékařské posudkové služby nelze považovat za úkon správního orgánu, tj. orgánu sociálního zabezpečení. Soud dále konstatoval, že ustanovení § 67 odst. 5 zákona o zaměstnanosti je zcela jednoznačné a není třeba provádět jeho výklad. Závěry žalovaného o tom, že žalobkyně neprokázala relevantním dokladem, že Ing. T. je osobou se zdravotním postižením, mají oporu ve správním spisu i v zákonné úpravě. Soud dodal, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by Ing. T. byl nucen předložit doklady o tom, že je osobou zdravotně postiženou, resp. znevýhodněnou, aby mohl být žalobkyní zaměstnáván; povinnost zaměstnavatele provést odvod do státního rozpočtu s tím nesouvisí. Právní úpravu nelze považovat za diskriminační, neboť se týká všech zaměstnavatelů s cílem je motivovat k vytváření pracovních příležitostí pro zdravotně handicapované osoby. Soud uzavřel, že žaloba není důvodná a podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ji zamítl.

pokračování

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost, ve které uvedla, že Městský soud v Praze nedostatečně a nesprávně vypořádal její námitky. Soud se podle stěžovatelky dopustil nesprávného výkladu ustanovení § 67 zákona o zaměstnanosti, neboť zcela opomenul smysl tohoto ustanovení. Zdravotní stav zaměstnance Ing. T. naplňuje skutkové znaky ustanovení § 67 odst. 3 a 4 zákona o zaměstnanosti a výpis ze záznamu o jednání lékařské posudkové služby měl být posouzen jako potvrzení podle § 67 odst. 5 zákona. Napadený rozsudek označila stěžovatelka za projev přepjatého formalismu, když o zdravotním stavu Ing. T. nemohlo být sporu. Neexistence formálního potvrzení či rozhodnutí nemůže být při doložení jiného důkazního prostředku (lékařského posudku) důvodem pro rozhodnutí o nesplnění zákonných povinností stěžovatelkou. Vzhledem k tomu, že Ing. T. byl uznán osobou se zdravotním postižením, je podle stěžovatelky absurdní, aby nebyl uznán zdravotně postiženým podle jiných právních předpisů a stěžovatelce vznikala nedůvodná újma, ačkoliv byla celou dobu v dobré víře ohledně svého postupu. Poukázala na principy dobré správy a povinnost správních orgánů vytvářet osobám se zdravotním postižením přijatelné podmínky pro jejich zaměstnávání. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil se závěry Městského soudu v Praze a odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti. Stěžovatelka podala kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.“ Nesprávné právní posouzení spočívá buď v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. „[k]asační stížnost lze podat pouze z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.“

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti potřebné pro rozhodnutí o kasační stížnosti. Dne 23. 6. 2008 proběhla u stěžovatelky kontrola dodržování pracovněprávních předpisů. Podle protokolu o výsledku kontroly ze dne 27. 6. 2008, č. j. ÚP4/OPaK/OZP 34/2008, bylo při kontrole zjištěno, že průměrný roční přepočtený počet zaměstnanců za rok 2005 byl 47,18 osoby, z toho povinný podíl osob se zdravotním postižením na celkovém počtu zaměstnanců činil 1,89 osoby. Stěžovatelka nezaměstnávala žádné osoby se zdravotním postižením, proto byla povinna odvést do státního rozpočtu 87.040 Kč. Stěžovatelka provedla chybný výpočet průměrného ročního přepočteného počtu zaměstnanců a vznikl jí nedoplatek ve výši 46.053 Kč. V oznámení za rok 2005 totiž uvedla, že zaměstnává osobu se zdravotním postižením, avšak zaměstnanec Ing. T. je občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu ustanovení § 86 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení, přičemž uznat lze pouze osoby se zdravotním postižením ve smyslu ustanovení § 67 odst. 2 zákona o zaměstnanosti. Námitky stěžovatelky proti protokolu o výsledku kontroly shledal úřad práce neoprávněnými a rozhodnutím ze dne 6. 8. 2008, č. j. ÚP4/OPaK/8813/08, jim nevyhověl.

Ve správním spisu je založen výpis ze záznamu o jednání LPS pro potřeby OÚ /MÚ/, konaného dne 29. 5. 2002, podle kterého je Ing. O. T. občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu ustanovení § 86 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení.

Přípisem ze dne 14. 8. 2008, č. j. ÚP4/OPaK/1034/08/01, úřad práce stěžovatelce oznámil, že zahájil řízení o povinnosti poukázat za rok 2005, 2006 a 2007 odvod do státního rozpočtu podle § 82 odst. 1 a 3 zákona o zaměstnanosti. V tomto řízení vydal rozhodnutí ze dne 27. 8. 2008, č. j. ÚP4/OPaK/1497/06/01, jímž stěžovatelce uložil povinnost poukázat do státního rozpočtu za rok 2005 odvod podle § 82 odst. 1 zákona o zaměstnanosti ve výši 46.053 Kč. V odůvodnění rozhodnutí úřad práce odkázal na protokol o výsledku kontroly a uvedl, že stěžovatelka v roce 2005 nesplnila svou povinnost zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu 4 % na celkovém počtu zaměstnanců. Proto úřad práce stanovil povinnost odvodu do státního rozpočtu. Proti tomuto rozhodnutí úřadu práce podala stěžovatelka odvolání, které žalovaný zamítl žalobou napadeným rozhodnutím.

Na základě takto zjištěného skutkového stavu posoudil Nejvyšší správní soud jednotlivé námitky stěžovatelky a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti „*[z]aměstnavatelé s více než 25 zaměstnanci v pracovním poměru jsou povinni zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ve výši povinného podílu těchto osob na celkovém počtu zaměstnanců zaměstnavatele. Povinný podíl činí 4 %.*“

Podle odstavce 2 téhož ustanovení „*[p]ovinnost uvedenou v odstavci 1 zaměstnavatelé plní*

- a) zaměstnáváním v pracovním poměru,*
  - b) odebráním výrobků nebo služeb od zaměstnavatelů zaměstnávajících více než 50 % zaměstnanců, kteří jsou osobami se zdravotním postižením, nebo zadáváním zakázek těmto zaměstnavatelům nebo odebráním výrobků chráněných dílen provozovaných občanským sdružením, státem registrovanou církví nebo náboženskou společností nebo právnickou osobou evidovanou podle zákona upravujícího postavení církví a náboženských společností nebo obecně prospěšnou společností, nebo zadáváním zakázek těmto subjektům nebo odebráním výrobků nebo služeb od osob se zdravotním postižením, které jsou osobami samostatně výdělečně činnými a nezaměstnávají žádné zaměstnance, nebo zadáváním zakázek těmto osobám, nebo*
  - c) odvodem do státního rozpočtu,*
- nebo vzájemnou kombinací způsobů uvedených v písmenech a) až c).*“

Podle § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, „*[n]esplní-li zaměstnavatel povinnost podle § 81 odst. 1, stanoví mu úřad práce povinnost poukázat odvod do státního rozpočtu podle odstavce 1 rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu.*“

Předmětem správního řízení v projednávané věci byla otázka, zda stěžovatelce vznikla povinnost odvést do státního rozpočtu doplatek ve výši 46.053 Kč, tedy zda za rok 2005 splnila povinnost zaměstnávat osoby se zdravotním postižením v rozsahu stanoveném zákonem. Předpokladem pro řešení této otázky bylo posouzení, zda zaměstnanec stěžovatelky Ing. T. byl v rozhodném období osobou se zdravotním postižením, či nikoliv.

Podle § 67 odst. 2 zákona o zaměstnanosti „*[o]sobami se zdravotním postižením jsou fyzické osoby, které jsou*

- a) orgánem sociálního zabezpečení uznány plně invalidními (dále jen "osoby s těžším zdravotním postižením"),*
- b) orgánem sociálního zabezpečení uznány částečně invalidními,*

pokračování

c) rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení uznány zdravotně znevýhodněnými (dále jen "osoby zdravotně znevýhodněné")."

Podle odstavce 5 téhož ustanovení „[s]kutečnost, že je osobou se zdravotním postižením, dokládá fyzická osoba potvrzením nebo rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení.“

Takové potvrzení, ani rozhodnutí nebylo v průběhu správního řízení předloženo. Stěžovatelka doložila jen výpis ze záznamu o jednání lékařské posudkové služby ze dne 29. 5. 2002, který považovala za dostatečný doklad o tom, že zaměstnává osobu se zdravotním postižením.

Povahou takového výpisu ze záznamu o jednání se Nejvyšší správní soud již zabýval, když projednával kasační stížnost stěžovatelky ve věci uložení povinnosti odvodu do státního rozpočtu za rok 2006. V rozsudku ze dne 19. 1. 2012, č. j. 4 Ads 59/2011 - 83, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „[v]ýpis ze záznamu o jednání Lékařské posudkové služby pro potřeby OÚ /MÚ/ vydaný lékařem Pražské správy sociálního zabezpečení, pro účely jiného řízení prováděného orgánem odlišným od orgánů sociálního zabezpečení vyjmenovaných v § 3 odst. 3 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, na základě kterého byl zaměstnanec stěžovatele posléze uznán občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu § 86 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, nepředstavuje potvrzení nebo rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení, že je osobou zdravotně znevýhodněnou ve smyslu § 67 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Uvedeným výpisem tak nelze prokázat, že zaměstnanec stěžovatele splňoval znaky uvedené v § 67 odst. 3 a 4 téhož zákona a stěžovatel tak nemohl předpokládat, že svou povinnost (zaměstnávat povinný podíl osob se zdravotním postižením ve výši 4 % na celkovém počtu zaměstnanců) vyplývající z § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti plnil podle § 82 odst. 1 písm. c) citovaného zákona zaměstnáváním tohoto zaměstnance.“

Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dodal: „Porovnává-li se okruh otázek, které lékař okresní správy sociálního zabezpečení je povinen zodpovědět v případě posouzení zdravotního stavu posuzované osoby pro přiznání mimořádných výhod, s otázkami, které řeší ve smyslu ustanovení § 67 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti pro uznání osoby zdravotně znevýhodněné, pak je nepochybné, že tyto otázky se liší. ... V obou případech je předpokladem uznání dlouhodobě nepřiznivý zdravotní stav, nicméně i osoba, která byla pro přiznání mimořádných výhod uznána těžce zdravotně postiženou v I. stupni, nemusí být uznána bez dalšího osobou zdravotně znevýhodněnou pro účely pracovních předpisů, a to zejména za situace, kdy půjde o osobu vykonávající především duševní práci. Ing. O.T. je vysokoškolsky vzdělaný odborník a i s ohledem na jeho pracovní zařazení ... - jednatel společnosti - lze předpokládat, že vykonává práci, v níž využívá především své vysoké odborné kvalifikace a schopnosti duševních (nikoliv fyzických), což podstatně ovlivňuje posouzení, zda jeho zdravotní stav vyhovuje kritériím uvedeným v § 67 odst. 3 zákona o zaměstnanosti.“

Na těchto závěrech setrvává Nejvyšší správní soud i v projednávané věci, neboť stěžovatelka neuplatnila žádnou relevantní námitku, která by je zpochybnila. Také Ústavní soud v usnesení ze dne 20. 11. 2012, sp. zn. IV. ÚS 1516/12, vyslovil, že „[p]ředložený výpis ... není rozhodnutím úřadu práce podle § 67 odst. 5 zákona o zaměstnanosti ... K tomu je namísto dodat, že úřad práce nebyl v předmětném řízení, ve kterém rozhodoval o povinnosti stěžovatelky zaplatit odvod podle § 81 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti, oprávněn zpětně posuzovat zdravotní stav zaměstnance stěžovatelky a nabízet tak rozhodnutí podle § 8 odst. 1 písm. m) téhož zákona [ve znění účinném od 1. 7. 2006, pozn. soudu], zda jde o osobu zdravotně znevýhodněnou. Z tohoto důvodu nemohl uvedený výpis sloužit ani jako podklad pro takovéto rozhodnutí. Argumentaci obecných soudů, která vychází z jednoznačné dikce v dané věci aplikovaných ustanovení zákona o zaměstnanosti, v žádném případě nelze označit za svévolnou nebo vybočující z obvyklých interpretačních postupů ... Ústavní soud přitom neshledal ani žádný jiný důvod, který by ji z ústavněprávního hlediska jakkoliv zpochybňoval.“

Správním orgánům proto ani v projednávané věci nelze vytknout, že nepovažovaly za dostatečný podklad pro uznání Ing. O. T. za osobu zdravotně znevýhodněnou výše zmíněný výpis ze záznamu o jednání LPS ze dne 29. 5. 2002, a to bez ohledu dobu jeho platnosti v trvání deseti let. Šlo pouze o posudek, tedy podklad pro vydání případného rozhodnutí, nikoliv přímo o rozhodnutí nebo potvrzení striktně vyžadované zákonem o zaměstnanosti. Ustanovení § 67 odst. 5 zákona o zaměstnanosti je v tomto směru zcela jednoznačné a není pochyb o tom, že pokud stěžovatelka takové potvrzení nebo rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení nepředložila (neboť jím nedisponovala), musel úřad práce přistoupit k vydání rozhodnutí o povinném odvodu do státního rozpočtu ve smyslu ustanovení § 82 odst. 3 zákona o zaměstnanosti.

K námitce, že zdravotní stav Ing. O. T. naplňuje skutkové znaky uvedené v § 67 odst. 3 a 4 zákona o zaměstnanosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené závěry o rozdílnosti okruhu otázek řešených posudkovým lékařem okresní správy sociálního zabezpečení pro účely zákona o sociálním zabezpečení a pro účely zákona o zaměstnanosti. Podle názoru Nejvyššího správního soudu tudíž nebylo postaveno najisto (příslušným potvrzením nebo rozhodnutím), že v kontrolovaném období zdravotní stav Ing. T. zmíněné skutkové znaky naplňoval. I kdyby Ing. T. výše uvedená kritéria v roce 2005 splňoval, nemohla by tato skutečnost nic změnit na tom, že stěžovatelka nedoložila, že Ing. T. byl osobou se zdravotním postižením ve smyslu ustanovení § 67 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Nemohla tudíž právem předpokládat, že zaměstnáváním Ing. T. dostála své povinnosti uvedené v § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti.

Stěžovatelkou namítaná povinnost správních orgánů vytvářet osobám se zdravotním postižením přijatelné podmínky pro jejich zaměstnávání podle názoru Nejvyššího správního soudu bezprostředně nesouvisí s předmětem řízení, kterým bylo posouzení, zda má stěžovatelka odvést do státního rozpočtu doplatek odvodu podle § 81 odst. 2 písm. c) zákona o zaměstnanosti. Městský soud v Praze správně poukázal na skutečnost, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by Ing. T. byl nucen předložit doklady o tom, že je osobou zdravotně postiženou, resp. znevýhodněnou, aby mohl být stěžovatelkou zaměstnáván. V postupu správních orgánů v projednávané věci tedy nelze spatřovat porušení zmíněné povinnosti, ani porušení principu dobré správy.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že skutková podstata, z níž správní orgány vycházely, má oporu ve správním spisu. Městský soud v Praze zhodnotil charakter uvedeného výpisu ze záznamu o jednání lékařské posudkové služby správně a následně správně aplikoval relevantní ustanovení právních předpisů. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, že pokud právní předpis stanoví určitý postup a podmínky k prokázání zákonem požadovaných skutečností, pak obecně platí, že je třeba tento postup respektovat a podmínky splnit v souladu s příslušnými ustanoveními. Městský soud v Praze se tudíž v tomto směru nedopustil přepjatého formalismu.

Důvodnost kasačních námitek nebyla prokázána, a proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2014, č. j. 11 Af 49/2011 - 33, zamítl jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s.

Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, neboť případný odkladný účinek by trval jen do právní moci rozhodnutí o věci samé (srov. § 73 odst. 3 ve spojení s § 107 s. ř. s.), které Nejvyšší správní soud vydal bez zbytečného odkladu po obdržení kasační stížnosti a nezbytném poučení účastníků řízení.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 věty první a § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v tomto řízení úspěšná a úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení

pokračování

nepožadoval. Proto Nejvyšší správní soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2014

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu